

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 27 0 P 041466 25 Gž 2
Tuzla, 09.09.2025. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Fahire Alić, kao predsjednika vijeća, Sabire Baraković i Ivane Mott-Bašić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Grimig d.o.o. Klokotnica, koga zastupa punomoćnik Siniša Đorđević, advokat iz Doboja, a u žalbenom postupku i punomoćnik Mirza Telalović, advokat iz Tuzle, protiv tuženog H.M., sin H. iz ..., Općina D.I., koga zastupa punomoćnik Sejfudin Krnjić, advokat iz Tuzle a u žalbenom postupku i punomoćnik Enver Arnautović, advokat iz Tuzle, radi naknade štete, v.sp. 145.576,97 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 041466 24 P 2 od 27.12.2024. godine, nakon održane rasprave pred ovim sudom 09.09.2025. godine, na kojoj su bili prisutni zakonski zastupnik tužitelja, punomoćnik tužitelja, tuženi lično i punomoćnik tuženog, donio je dana 09.09.2025. godine, slijedeću

P R E S U D U

Žalba se uvažava, prvostepena presuda preinačava, tako da se tužitelj u cijelosti odbija sa tužbenim zahtjevom za naknadu štete u iznosu od 145.576,97 KM, zajedno sa kamatnim zahtjevom i troškovima prvostepenog i žalbenog postupka, te se tužitelj obavezuje da tuženom na ime troškova prvostepenog parničnog postupka isplati iznos od 8.144,78 KM, i iznos od 10.813,84 KM na ime troškova žalbenog postupka, u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove presude, dok se tuženi odbija sa preostalim zahtjevom za naknadu troškova prvostepenog i žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom usvojen je tužbeni zahtjev tužitelja pa je tuženi obavezan da tužitelju po osnovu naknade štete isplati iznos od 145.576,97 KM i to na način da tužitelju isplati:

- iznos od 70.000,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28.11.20214 . godine pa do konačne isplate,
- iznos od 75.576,97 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 23.09.2015. godine pa do konačne isplate,

kao i da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 9.258,77 KM a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv prvostepene presude žali se tuženi zbog svih razloga iz člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku (Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15 - u daljem tekstu: ZPP), s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja, kao i da se tužitelj obaveže da tuženom naknadi troškove prvostepenog parničnog postupka, ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Tuženi je tražio i troškove za sastav žalbe po punomoćniku advokatu Enveru Arnautoviću u iznosu od 1.400,00 KM + PDV i taksu na žalbu po odluci suda, i za sastav žalbe po punomoćniku advokatu Sejfudinu Krnjiću u iznosu od 1.400,00 KM, iznos od 238,00 KM na ime PDV i taksu na žalbu po odluci suda.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga iznesenih u žalbi, u smislu člana 221. ZPP, ovaj sud je na sjednici vijeća održanoj 16.07.2025. godine, zbog povreda odredaba parničnog postupka u prvostepenom postupku i radi pravilnog utvrđivanja činjeničnog stanja, odlučio da je potrebno zakazati raspravu pred ovim sudom, pa je shodno članu 217. stav 2. ZPP, istu zakazao i održao dana 09.09.2025. godine, na kojoj su ponovo izvedeni dokazi saslušanjem direktora tužitelja E.D., saslušanjem tuženog i svjedoka S.P., E.H., M.D. i N.Dž., a uz saglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka M.H. sa nastavka glavne rasprave od 17.05.2023. godine, pročitani su pisani nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke Nerminke Hodžić od 16.03.2023. godine, i ponovo je vještak saslušan, te je izvršen uvid i čitanje materijalnih dokaza: presude Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 038170 18 P od 15.11.2018. godine, spisa Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 038170 18 P, zapisnika Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 038170 18 P od 03.07.2018. godine, zapisnika Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 038170 18 P od 02.07.2018. godine, nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Selme Helić od 25.06.2018. godine sačinjen u predmetu Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 038170 18 P, završna riječ tuženog od 21.04.2018. godine data u pismenoj formi u predmetu Općinskog suda u Gračanici broj 27 0 P 038170 18 P, spiska gotovinskih isplata za 2013., 2014. i 2015. godinu, troškova u 2015. godinu koji su isplaćeni u gotovini, zapisnika članova društva d.o.o. „Griming“ od 02.01.2007. godini, zapisnika sa sjednice skupštine dioničara „Obnova kop“ d.o.o. Stanić Rijeka i preduzeća „Griming“ d.o.o. Klokotnica od 25.08.2015. godine (četiri stranice prekucanog zapisnika) zajedno sa zapisnikom koji je vođen ručno (jedanaest stranica), zapisnika sa sjednice skupštine dioničara „Obnova kop“ d.o.o. Stanić Rijeka i preduzeća „Griming“ d.o.o. Klokotnica od 26.04.2015. godine (dvije stranice prekucanog zapisnika) zajedno sa zapisnikom koji je vođen ručno (pet stranica), zapisnika sa sjednice skupština pravnih lica „Obnova kop“ d.o.o.

i „Griming“ d.o.o. od 04.03.2016. godine (tri stranice prekucanog zapisnika“ zajedno sa zapisnikom koji je vođen ručno (pet stranica), prikaz dobiti isplaćene preko žiro računa svim dioničarima, sačinjen od strane tuženog, koji nije potpisan, stanja blagajne u 2013. godini sa spiskom gotovinskih isplata, potpisan od strane blagajnice sa priložima, analitičke kartice konta za period od 01.01.2013. do 31.12.2013. godine, dnevnika izvještaja blagajne od 01.01.–28.02.2013. godine-prilozi (3), dnevnika izvještaja blagajne od 04.05.–04.06.2013. godine-prilozi (6), dnevnika izvještaja blagajne od 05.06.–08.07. 2013. godine-prilozi (6), dnevnika izvještaja blagajne od 09.07.–12.08. 2013. godine-prilozi (5), dnevnika izvještaja blagajne od 12.08.–12.09. 2013. godine-prilozi (6), dnevnika izvještaja blagajne od 12.09.–20.10. 2013. godine-prilozi (3), dnevnika izvještaja blagajne od 05.12.–31.12. 2013. godine-prilozi, stanja blagajne u 2014. godine sa spiskom gotovinskih isplata, potpisan od strane blagajnice sa priložima, odluke o isplati dobiti broj ... od 28.11.2014. godine, i naloga blagajni od 28.11.2014. godine, analitičke kartice konta za period od 01. 01. 2014. do 31. 12. 2014. godine, blagajničkog izvještaja od 01.01.–10.03.2014. godine-prilozi (8), blagajničkog izvještaja od 10.03.–23.04.2014. godine-prilozi (9), blagajničkog izvještaja od 24.04.–31.05.2014. godine-prilozi (3), blagajničkog izvještaja od 01.06.–10.07.2014. godine-prilozi (4), blagajničkog izvještaja od 10.07.–05.08.2014. godine-prilozi (14), blagajničkog izvještaja od 05.08.–24.09.2014. godine-prilozi (6), blagajničkog izvještaja od 25.09.–31.10.2014. godine-prilozi (6), blagajničkog izvještaja od 01.11.–30.11.2014. godine-prilozi (5), blagajničkog izvještaja od 01.12.–31.12.2014. godine-prilozi (4), stanja blagajne u 2015. godine sa spiskom gotovinskih isplata, potpisan od strane blagajnice sa priložima, odluka o isplati dobiti broj ... od 23.09.2015. godine, naloga blagajni od 23.09.2015. godine, analitičke kartice konta za period od 01.01.2015. do 31.12.2015. godine, blagajničkog izvještaja od 01.01.–01.03.2015. godine-prilozi (15), blagajničkog izvještaja od 02.03.–05.05.2015. godine-prilozi (6), blagajničkog izvještaja od 06.05.–19.06.2015. godine-prilozi (3), blagajničkog izvještaja od 21.08.–24.09.2015. godine-prilozi (5), pregleda dobiti isplaćene svim dioničarima preko žiro računa sačinjen i potpisan od strane blagajnice S., pa je ponovnom ocjenom izvedenih dokaza u smislu člana 8. ZPP, ovaj sud odlučio da je žalba tuženog osnovana, iz slijedećih razloga:

Predmet spora je zahtjev tužitelja za naknadu štete u ukupnom iznosu od 145.576,97 KM, sa kamatnim zahtjevom na iznos od 70.000,00 KM počev od 28.11.2014. godine pa do konačne isplate, i na iznos od 75.576,97 KM počev od 23.09.2015. godine pa do konačne isplate, koja šteta je prema činjeničnim navodima iz tužbe i tokom postupka nastala donošenjem odluka o isplati dividende iz ranijih godina od strane tuženog kao tadašnjeg direktora tužitelja, broj ... od 28.11.2014. godine u iznosu od 70.000,00 KM i broj ... od 23.09.2015. godine u iznosu od 75.576,97

KM, za što tuženi nije imao zakonsko ovlaštenje budući da prema odredbi člana 343. stav 5. u to vrijeme važećeg Zakona o privrednim društvima (Službene novine F BiH broj 23/99, 45/00, 2/02, 6/02, 29/03, 68/05, 91/07 i 84/08) o raspodjeli dobiti odlučuje skupština društva.

Tuženi je osporavao tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, navodima da po osnovu navedenih odluka o isplati dividende dioničarima nije vršena bilo kakva isplata iz blagajne tužitelja, već da su te odluke donesene samo formalno, tj. kako bi se knjigovodstveno opravdali rashodi tužitelja koji su na uobičajeni način poslovanja tužitelja učinjeni tokom 2014. godine i tokom 2015. godine gotovinskim plaćanjem novčanim sredstvima koja su u tu svrhu i unošena u blagajnu. Osim toga, tuženi je u odgovoru na tužbu i tokom postupka isticao prigovor zastarjelosti potraživanja naknade štete, u pogledu kojeg prigovora je prvostepeni sud, suprotno žalbenim navodima iznio pravilan zaključak da je neosnovan, i o tome u obrazloženju pobijane presude naveo razloge koje ovaj sud prihvata, tj. da je tuženi bio direktor tužitelja sve do 10.05.2016. godine kada je E.D. imenovan za direktora tužitelja, i kada je u tom svojstvu uvidom u dokumentaciju o poslovanju tužitelja saznao da su tokom 2013., 2014. i 2015. godini donesene odluke o isplati dividende a da niko od udjelicara u društvu tu dividendu nije naplatio, pa da se u okolnostima konkretnog slučaja ima uzeti da je tužitelj za predmetnu štetu saznao 10.05.2016. godine, i da od tog dana do dana podnošenja tužbe 25.01.2019. godine nije protekao subjektivni rok od tri godine iz člana 376. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, a niti objektivni rok od pet godina iz stava 2. istog zakonskog člana računajući od dana donošenja spornih odluka. Pri tome, ovaj sud je cijenio da je tužitelj tokom postupka promijenio pravni osnov potraživanja predmetne isplate. Međutim, to samo po sebi nema pravni značaj preinačenja tužbe u smislu odredbe člana 56. stav 1. ZPP, kako je to tuženi isticao tokom postupka, a što ponavlja i u žalbi, jer iz sadržaja tužbe proizilazi da tužitelj od tuženog potražuju isplatu predmetnog iznosa iz razloga što je tuženi kao direktor tužitelja donio odluku o isplati dividende iz ranijih godina, broj ... od 28.11.2014. godine u iznosu od 70.000,00 KM i broj ... od 23.09.2015. godine u iznosu od 75.576,97 KM, a da za to nije imao zakonsko ovlaštenje u smislu odredbe člana 343. stav 5. Zakona o privrednim društvima, a kod kojih navoda je tužitelj ostao tokom postupka.

Iz obrazloženja pobijane presude, kojom je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev tužitelja proizilazi da je prvostepeni sud, nalazeći utvrđenim da je na osnovu odluke tuženog kao direktora o isplati dobiti iz ranijih godina broj ... od 28.11.2014. godine, prema blagajničkom izvještaju broj ... od 01.11. 2014. do 30.11.2014. godine, iz blagajne tužitelja isplaćena dobit u iznosu od 70.000,00 KM, da pri tome nalog isplate iz blagajne nije potpisan na mjesto predviđeno za potpis primaoca isplate odnosno dioničara tužitelja iako su na nalogu upisani vlasnici udjela i novčani

iznosi koji im pripadaju srazmjerno njihovim udjelima, te da je tuženi kao direktor tužitelja i naredne godine donio odluku o isplati dobiti iz ranijih godina broj ... od 23.09.2015. godine, i da je također prema blagajničkom izvještaju broj ... od 21.08. 2015. do 24.09.2015. godine iz blagajne tužitelja isplaćena dobit u iznosu od 75.576,97 KM, te da ni taj nalog isplate nije potpisan od strane dioničara tužitelja koji su prema toj odluci trebali dobiti određena novčana sredstva srazmjerno njihovim udjelima, obavezao tuženog da tužitelju naknadi štetu u ukupnom iznosu od 145.576,97 KM na koji su glasile navedene odluke, iznoseći zaključak da su donošene odluke o isplati dividende nezakonite jer da tuženi nije imao zakonsko ovlaštenje za donošenje takvih odluka, da su osim toga nezakoniti nalozi o isplati dobiti iz blagajne na osnovu tih odluka, budući da nisu potpisani od strane lica koja su navedeni kao primaoci dobiti i da ne ispunjavaju uslove propisane Zakonom o računovodstvu i reviziji u pogledu formalne, suštinske i računске ispravnosti, te da analizirajući iskaz tuženog i saslušanih svjedoka, sud utvrđuje da tuženi svojim iskazom i iskazima saslušanih svjedoka uporno dokazuje svoju nezakonitost u radu, jer da je tuženi tokom cijelog rada kod tužitelja „poslovao“ na način da je isplate vršio u gotovini koje nikada i nigdje nisu zvanično evidentirane već da je sekretar društva S.P. vodila te nezvanične evidencije i iste nakon predočavanja suvlasnicima udjela uništavala, pa da je tuženi zbog ovakvog nezakonitog rada nanio štetu tužitelju u iznosu koji tužitelj potražuje predmetnom tužbom. Pri tome je prvostepeni sud u razlozima pobijane presude samo iznio iskaze tuženog i saslušanih svjedoka, propuštajući da da ocjenu tih iskaza, kao i da iznese iskaz direktora tužitelja i ocjenu istog, što predstavlja povredu odredbe člana 8. u vezi sa članom 209. stav 1. ZPP, koja je bila od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude, na što se žalbom osnovano ukazuje, te se osnovano žalbom ukazuje da u smislu odredbe člana 191. stav 4. ZPP na datim razlozima pobijana presuda nije održiva.

Naime, iz iskaza svjedokinje S.P. koja je kod tužitelja obavljala poslove ..., proizilazi da je tužitelj poslovao na način da su sa računa tužitelja podizana sredstva i ista unošena u blagajnu tužitelja u svrhu gotovinskih isplata, kao što su razlike plaća radnicima, nabavka rezervnih polovnih dijelova, te troškovi za kupovinu kamiona ili neke građevinske mašine koji nisu prikazivani u računima, da su sa takvim načinom poslovanja bili upoznati dioničari tužitelja, da je tužitelj na isti način poslovao i u spornoj 2014. i 2015. godini, i da su sporne odluke koje je donio tuženi donošene samo da bi se zatvorila blagajna, tj. „pokrile“ gotovinske isplate iz blagajne tokom te dvije godine, tako da po osnovu tih odluka koje je donio tuženi nije ni došlo do isplate iz blagajne tužitelja, u kojoj u momentu donošenja odluka nije ni bilo novca za isplatu.

Da je tužitelj, u relevantnom periodu 2014. – 2015. godina poslovao na način kako se izjašnjavala svjedokinja S.P., i da je to bilo poznato

tužitelju, proizilazi i iz iskaza svjedoka E.H., koji je kod tužitelja po osnovu zaključenog ugovora vršio uslugu ..., i koji je prilikom saslušanja izjavio da ga je konsultovala knjigovođa S.P. u vezi pravljenja gotovinskih isplata iz blagajne tužitelja tokom 2014. i 2015. godine, i da joj je u vezi s tim rekao da se gotovinske isplate iz blagajne koje nisu prikazane u zvaničnom knjigovodstvu jedino mogu opravdati odlukom o isplati dividende budući da se prema tadašnjem Zakonu o finansijskom poslovanju dividenda mogla isplaćivati i gotovinski.

Naprijed navedeno proizilazi dijelom i iz iskaza svjedoka M.H., koji je bio dioničar tužitelja, i koji je izjavio da su dioničari bili upoznati da je u poslovanju tužitelja bilo knjigovodstveno neevidentiranih gotovinskih isplata koje su vršene na ime dijela troškova kupovine nekih mašina i na ime razlike plaća radnicima koji su bili prijavljeni na minimalnu plaću pa su razliku dobijali u „kovrti“.

Da je tužitelj u relevantnom periodu vršio gotovinske isplate iz blagajne radi nabavke rezervnih polovnih dijelova, plaćanja dijela troškova za kupovinu kamiona i građevinskih mašina, te na ime razlike plaća radnicima, proizilazi dijelom i iz iskaza tuženog, a i svjedoci M.D. i N.Dž. su izjavili da im je tužitelj tokom 2014. i 2015. godine vršio gotovinsku isplatu na ime razlike plaća.

Kako su opšti uslovi za naknadu štete iz člana 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima (skraćeno ZOO): štetna radnja, šteta, uzročna veza između štetne radnje i štete i krivica štetnika, koji moraju biti kumulativno ispunjeni, pa izostankom bilo kojeg od tih uslova ne postoji obaveza na naknadu štete, i kako iz iskaza saslušanih svjedoka i iskaza tuženog, kojim je ovaj sud poklonio vjeru u izjašnjenju o odlučnim činjenicama, budući da su se uvjerljivo i logično izjašnjavali o tim činjenicama, proizilazi da su sporne odluke donesene samo radi knjigovodstvenog pokrića gotovinskih isplata koje je tužitelj vršio tokom 2014. i 2015. godine radi materijalnih troškova i isplate razlike plaća radnicima, ovaj sud nalazi da tužitelj, na kome je u smislu člana 123. stav 1. u vezi sa članom 7. stav 1. ZPP bio teret dokazivanja, suprotno iznesenom zaključku prvostepenog suda, nije dokazao postojanje uslova za naknadu predmetne štete od tuženog.

Naime, iz sadržaja i smisla odredbe člana 155. ZOO proizilazi da je materijalna šteta umanjeње nečije imovine (obična šteta) i sprečavanje njezina povećanja (izmakla korist), što znači da šteta mora biti stvarna, Međutim, u okolnostima konkretnog slučaja po osnovu donesenih odluka o isplati dividende od strane tuženog, nije došlo do umanjenja imovine tužitelja jer po osnovu tih odluka, koje su samo formalnog karaktera, nije ni bilo isplata, radi čega sporne odluke koje je donio tuženi, suprotno rezonovanju prvostepenog suda i tužitelja, nemaju pravni značaj štetne

radnje.

To dalje, znači da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uslovi iz člana 154. stav 1. ZOO za naknadu tražene štete od tuženog, a niti se odluka prvostepenog suda o obavezi tuženog da tužitelju naknadi traženu štetu može opravdati gotovinskim isplatama iz blagajne koju su vršene tokom 2014. i 2015. godine radi kupovine rezervnih dijelova i mašina, i isplate razlika plaća radnicima, a koje nisu mogle biti knjigovodstveno pokrivena, kao ni time što tuženi kao direktor tužitelja nije imao zakonsko ovlaštenje za donošenje odluka o isplati dividende, i što prema izjašnjenju vještaka ekonomske struke Nerminke Hodžić nalozi o isplati dividende iz blagajne nisu ispunjavali uslove predviđene za knjigovodstvene isprave, kako to pogrešno rezonuje prvostepeni sud i tužitelj.

Iz naprijed navedenih razloga, valjalo je žalbu tuženog uvažiti, i primjenom odredbe člana 229. tačka 4. ZPP, prvostepenu presudu preinačiti, i u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev tužitelja zajedno sa kamatnim zahtjevom i troškovima postupka, kako je to navedeno u stavu prvom izreke ove presude.

Istovremeno valjalo je primjenom odredbe člana 397. stav 2. ZPP, u vezi sa članom 386. stav 1. istog zakona, preinačiti i odluku o troškovima parničnog postupka, i tužitelja obavezati da tuženom naknadi troškove prvostepenog postupka, te ga ujedno obavezati da tuženom naknadi i troškove žalbenog postupka.

Tuženi je u konačnom uspio u sporu, pa mu pripada pravo na naknadu troškova cjelokupnog postupka, ali ne u cijelosti prema zahtjevu koji je tuženi opredijelio tokom postupka, tražeći da se tužitelj obaveže da mu naknadi troškove prvostepenog postupka: koji se sastoje od troškova sastava odgovora na tužbu, odgovora na precizirani i uređeni tužbeni zahtjev, zastupanja na pripremnom ročištu od 31. 01. 2020. godine, zastupanja na ročištima od 07.07.2020. godine, od 01.09. 2020. godine, od 09.10.2020. godine, od 25. 10. 2022. godine, od 12. 12. 2022. godine, od 30.01.2023. godine, od 10. 04. 2023. godine i 17. 05. 2023. godine, sve po 1.200,00 KM plus PDV od 17% za svaku navedenu radnju, što ukupno iznosi 13.200,00KM (11 X 1.200,00 KM), troškova prevoza punomoćnika na devet (9) održanih ročišta u iznosu od 756,00 KM, tj. od po 84,00 KM za svaki dolazak na ročište (po 80 km X 0,35% X 3,00 KM), troškova na ime izgubljenog vremena za vrijeme putovanja od Tuzle do Gračanice u iznosu od 1.080,00 KM (18 sati računajući po 2 sata za svako ročište X 60,00 KM), što predstavlja ukupan iznos od 15.036,00 KM, a sa uvećanjem za iznos od 2.556,12 KM na ime PDV od 17%, to sveukupno iznosi 17.592,12 KM, plus troškovi na ime sudske takse, troškovi vještačenja i troškovi svjedoka po odluci suda, te je potraživao i troškove na ime sastava žalbe na raniju prvostepenu presudu u iznosu od 1.300,00 KM, uvećano za

troškove PDV-a, troškove zastupanja na glavnoj raspravi održanoj u ponovnom postupku 22.11.2024. godine u iznosu od 1.300,00 KM, uvećano za troškove PDV-a, troškove za sastav žalbe na prvostepenu presudu donesenu u ponovnom postupku, te troškove zastupanja na raspravi održanoj pred ovim sudom 09.09.2025. godine, obračunatu primjenom 784 boda kao osnovne naknade uvećano za 50 %, i množenjem sa vrijednosti boda od 5,6 KM, te uvećanjem tako dobijenog iznosa za troškove PDV od 17%.

Međutim, imajući u vidu vrijednost spora od 145.576,97 KM, shodno članu 12., članu 13. tačka 1. a), b) i c) i tačka 5., članu 31. i članu 33. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine F BiH“ broj: 22/04 i 24/04, u daljem tekstu skraćeno: ADV Tarifa), te članu 1. Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o advokaturi Federacije BiH („Službene novine F BiH“ broj: 18/05), u vezi sa članom 2. stav 1. ZPP, tuženom pripadaju slijedeći troškovi prvostepenog postupka: za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 895,00 KM, za sastav odgovora na precizirani i uređeni tužbeni zahtjev tužitelja od 08.07.2020. godine u iznosu od 977,00 KM, za zastupanje na započetom pripremnom ročištu 07.07.2020. godine u iznosu od 977,00 KM, za zastupanje na nastavku pripremnog ročišta 25. 10. 2022. godine u iznosu od 569,50 KM, za zastupanje na glavnoj raspravi 10. 04. 2023. godine u iznosu od 1.200,00 KM, za zastupanje na nastavku glavne rasprave 17.05.2023. godine u iznosu od 616,50 KM, za zastupanje na glavnoj raspravi održanoj u ponovnom postupku 22.11.2024. godine u iznosu od 1.300,00 KM, što predstavlja ukupan iznos od 6.534,00 KM, a što daljim uvećanjem za iznos od 1.110,78 KM na ime 17% PDV i za 500,00 KM na ime troškova vještačenja, ukupno iznosi 8.144,78 KM.

Tuženom u skladu sa članom 13. tačka 2. ADV Tarife u vezi sa članom 2. stav 1. ZPP pripadaju i troškovi: za sastav žalbe od 17.07.2023. godine izjavljene na raniju prvostepenu presudu u iznosu od 1.257,00 KM, za sastav žalbe izjavljene 06.02.2025. godine na prvostepenu presudu donesenu u ponovnom postupku u iznosu od 1.400,00 KM, te mu u skladu sa članom 15. i članom 17. tačka 2. nove Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine F BiH“ broj: 43/25), u vezi sa odlukom Advokatske komore Federacije BiH broj 1058/25 od 04.06.2025. godine (Sl. novine F BiH broj 43/25), pripadaju troškovi za zastupanje na raspravi kod ovog suda 09.09.2025. godine u iznosu od 6.585,60 KM (1.176 bodova X 5,60 KM), što sveukupno iznosi 9.242,60 KM, a što daljim uvećanjem za iznos od 1.512,42 KM na ime 17% PDV predstavlja ukupan iznos troškova žalbenog postupka od 10.813,84 KM.

Tuženom ne pripadaju troškovi zastupanja na pripremnom ročištu 31.01.2020. godine i 01.09.2020. godine, na glavnoj raspravi 12.12.2023. godine i 30.01.2023. godine, jer se prema podacima spisa radi o

odgođenim ročištima na koja niko od stranaka nije pristupio. Tuženom ne pripadaju ni potraživani troškovi takse i troškovi svjedoka, kao ni troškovi za sastav žalbe po još jednom angažovanom punomoćniku. Naime, iz podataka spisa proizilazi da tuženi nije imao izdatke po osnovu taksi i troškova svjedoka, te proizilazi da je od strane jednog angažovanog punomoćnika tuženog već bila izjavljena žalba, pa u takvoj procesnoj situaciji troškovi za sastav žalbe po drugom punomoćniku tuženog ne predstavljaju potrebne troškove za vođenje parnice iz člana 387. stav 1. ZPP.

Osim toga, tuženom ne pripada pravo na nagradu za odsustvo iz kancelarije njegovog punomoćnika za vrijeme putovanja i troškovi prevoza na relaciji Tuzla - Gračanica radi dolaska na pripremno ročište i ročište za glavnu raspravu. Ovo iz razloga što tuženi u odgovoru na tužbu i tokom postupka nije tvrdio i dokazivao postojanje objektivnih i subjektivnih okolnosti da u datom momentu nije mogao angažovati kvalifikovanog punomoćnika sa područja sjedišta prvostepenog suda, tj. da su na području prvostepenog suda svi advokati koji vrše profesionalnu djelatnost već angažovani u drugim postupcima ili da su odbili da mu pruže pravnu pomoć, pa u takvoj situaciji tuženi ima obavezu da sam snosi troškove koji su mu zbog toga nastali, budući da ti troškovi u okolnostima konkretnog slučaja, u smislu odredbe člana 387. stav 1. ZPP, ne predstavljaju potrebne troškove za vođenje parnice, radi čega tužitelj nije ni dužan iste da snosi.

Slijedom naprijed navedenog, valjalo je tuženom dosuditi troškove prvostepenog i žalbenog postupka u iznosima kao u izreci ove presude, dok je tuženi odbijen sa preostalim zahtjevom za naknadu troškova postupka, kako je to navedeno u izreci ove presude, koja u tom dijelu ima karakter rješenja.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Fahira Alić, s.r.